

A Magyar Köztársaság Nevében !

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság dr. Baráth Attila János ügyvéd által képviselt felperesnek, dr. Horváth Gábor ügyvéd által képviselt alperes ellen a Fővárosi Bíróságnál 45.G/P.630.000/2005. szám alatt kártérítés iránt indított és a Fővárosi Ítéltábla 11.Gf.40.436/2006/8. számú ítéletével befejezett perében az említett jogerős ítélet ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán 2007. szeptember 4-én megtartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a Fővárosi Ítéltábla 11.Gf.40.436/2006/8. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 250.000 (kettőszázötvenezer) forint felülvizsgálati perköltséget és az államnak külön felhívásra 2,500.000 (kettőmillió-ötszázezer) forint le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az irányadó tényállás szerint az alperes a cégjegyzékbe 1989. áprilisában bejegyzett Kft-nek 1990-ben megkötött kölcsönszerződések alapján összesen 715 millió forint összegű kölcsönt folyósított, majd 1991. február 12-én kelt levelével a kölcsönszerződéseket azonnali hatállyal felmondta. Miután azonnali beszédési megbízásai csak részben vezettek eredményre, a szerződések közjegyzői záradékolásával összesen 1,017.661.173 Ft és járulékai behajtása érdekében végrehajtási eljárásokat kezdeményezett a Kft-vel szemben. Ezt követően tárgyalások kezdődtek az alperes és a Kft. között, majd 1992. február 14-én a Gyöngyösi Városi Bíróság Végrehajtó Irodájában megkötött

megállapodással - a kölcsöntartozás egy részének ily módon való rendezésével - a Kft. ingóságok, ingatlanok tulajdonjogát, továbbá őt megillető követeléseket ruházott át az alperesre összesen 896,693.985 Ft értékben. Az újraértékelési jogát az alperes fenntartotta, ugyanakkor vállalta, hogy a fennmaradó hitelösszegek vonatkozásában a végrehajtási eljárást szünetelteti. A megállapodás megkötésekor a cégjegyzék szerint a felperes volt a Kft. ügyvezetője, tagjai pedig - az alapítás óta - a felperes és Z. L-né voltak. A megállapodást a Kft. képviselőjében dr. K. M. és K. A. írták alá. A megállapodás alapján utóbb sor került az alperes tulajdonjogának az ingatlan-nyilvántartásba való bejegyzésére. A Heves Megyei Társadalombiztosítási Igazgatóság 1991. november 22-én kérelmet nyújtott be a Kft. fizetéseképtelenségének megállapítása és felszámolási eljárásának megindítása iránt, a Kft. 1992. június 18-tól felszámolás alatt állt, majd annak befejezése után 2005. november 17-én törölték a cégjegyzékből.

A felperes 2005. szeptember 9-én benyújtott keresetében kártérítés címén 33,198.896.250 Ft tőke és ennek 1992. február 14-től járó kamatai tekintetében kérte az alperes marasztalását. A kereset szerint az alperes semmis és jóerkölcsbe ütköző megállapodás megkötésével, illetve társadalmi érdeket is sértő jóerkölcsbe ütköző eljárásával jogellenes magatartást tanúsított, ezzel okozati összefüggésben következett be a Kft. vagyronvesztése, melyre tekintettel a felperest mint a Kft. tulajdonosát kár érte.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság 23. sorszámú ítéletében a keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság szerint nem minősül semmisnek a perbeli megállapodás a felperes által megjelölt okok miatt. A keresetben írtakkal szemben ugyanis a megállapodás megkötésekor a Kft. még nem állt felszámolási alatt, vagyona tehát nem volt része a felszámolási vagyonnak, így azzal szabadon rendelkezhetett. Dr. K. M. és K. A. megbízottként jogosultak voltak a megállapodás aláírására. Az alperessel folytatott tárgyalások során is képviselhették a felperest, a felperes mellett aláírták ők is az alperes felé 1992. január 7-én tett ajánlatot, és figyelemmel arra, hogy eljárásukat a felperes nem kifogásolta, sőt megerősítette, nem követett el az alperes jogellenes magatartást azzal, hogy nem vizsgálta és nem vonta kétségbe képviselői jogosultságukat a megállapodás megkötésekor. Nem tekinthető a megállapodás semmisnek amiatt sem, hogy annak jóváhagyása a Kft. taggyűlése részéről az 1988. évi VI. törvény (Gt.) 183.§ (2) bekezdés g/ pontjában írtak ellenére elmaradt. Az alperes nem önkényesen, hanem a megállapodásban írt jogfenntartó nyilatkozat alapján módosította utóbb - szakvélemény beszerzését követően - a szerződésben megjelölt értékeket. A felperes által 1992. június 1-jén aláírt

felperesi számla is az így módosított 623,320.814 Ft-ot jelölte meg, az 1992. február 14-ei megállapodásra és az 1992. május 19-ei "tudomásulvételre" hivatkozással. Jogerős ítélet állapította meg az azonnali hatályú felmondás és a tartozás behajtása érdekében végzett inkasszók jogszerűségét, az pedig nem jogellenes, hanem az 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 70.§-a által megkívánt jogszerű magatartásnak minősül, hogy az alperes a még fennálló tartozás mielőbbi behajtása érdekében az adóssal megállapodás megkötésére, a jogviszony mielőbbi lezárására törekedett. Erre tekintettel a felperes a megállapodás jóerkölcsbe ütköző voltára is alaptalanul hivatkozott.

A felperest tehát nem az alperes jogellenes magatartásával, hanem a Kft. gazdálkodási tevékenységével okozati összefüggésben érthette csak kár, melyért az alperes nem tehető felelőssé.

A felperes fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság az első fokú ítéletet helybenhagyta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen megállapított tényállás alapján helytálló jogi következtetésekre jutott és bár tévesen hivatkozott a perbeli megállapodás megkötése után hatályba lépett Htp. rendelkezéseire, - melyre való hivatkozást a másodfokú bíróság mellőzni rendelte - helyes indokolással döntött a kereset elutasításáról.

A másodfokú bíróság rámutatott arra, hogy a kölcsönszerződések érvényes felmondása miatt kellett volna az adósnak egyösszegben és azonnal teljes tartozását visszafizetnie, és azért került sor végrehajtásra, mert erre nem volt képes. Ha a végrehajtás során nem került volna sor egyezségkötésre, a végrehajtási eljárás szünetelésének hiányában a végrehajtó értékesítette volna a Kft. vagyontárgyait, illetve azok a felszámolási vagyonba kerültek volna. Figyelemmel arra, hogy a felszámolási eljárást befejező 2005. június 13-án meghozott határozat szerint csak közel 83 millió forint összegű "E" kategóriás hitelezői igény került kielégítésre, az ezen felüli hitelezői igények viszont további vagyon hiányában kielégítetlenek maradtak, nem lehet arra következtetni, hogy a felperes mint résztulajdonos a felszámolás befejezésével vagyonhoz jutott volna. Nincs okozati összefüggés a perbeli megállapodás megkötése és a felperes üzletrészesnek értékcsökkenése és profitvesztése között, a kártérítési kereset jogalapja tehát hiányzik.

Kiemelte a másodfokú bíróság, hogy az 1986. évi 11. tvr. (Ftvr.) 3.§ (3) bekezdése értelmében a felszámolási eljárásban résztvevő hitelezők támadhatták volna meg a felszámolási eljárás befejezéséig az 1992. február 14-én - a felszámolási eljárás kezdő időpontja előtt - megkötött megállapodást, erre azonban nem került sor.

A Ptk. 221.§ (1) bekezdése értelmében az álképviselő jognyilatkozatát a jogszerű képviselő utólag akár hallgatólagos magatartásával is jóváhagyhatja, és ebben az esetben a képviselt és a másik fél közötti szerződést létrejötnek kell tekinteni. Dr. K.

M. és K. A. pedig nemcsak a Kft. ügyvezetőjének, azaz a felperesnek megbízása alapján járt el, hanem - mint azt az egyezségi ajánlat, illetve a felperes által kiállított számla is alátámasztja - utóbb jóvá is hagyta a felperes az általuk kötött megállapodás tartalmát. A Gt. 183.§ (2) bekezdés g/ pontja által megkívánt taggyűlési jóváhagyás hiánya a társaság belső ügye, erre kívülálló harmadik személlyel szemben hivatkozni nem lehet, és nem lehet érvénytelennek minősíteni a taggyűlési hozzájárulás nélkül megkötött ügyleteket.

Az alperes felmondó nyilatkozatának érvényessége folytán nem minősíthető jóerkölcshöz ütközőnek az alperes intézkedése jogszerű követelésének végrehajtása, illetve végrehajtáson kívüli behajtása iránt.

A felperes felülvizsgálati kérelmében a másodfokú határozat megváltoztatását, továbbá elsődlegesen az egyezség semmisségének megállapítását, másodlagosan az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására kötelezését kérte. Utóbb kérelmét akként pontosította, hogy eredeti kereseti kérelmének megfelelően továbbra is kéri az egyezség semmissége miatt az alperes kártérítésben való marasztalását. Felülvizsgálati kérelmét az alábbiakkal indokolta:

Súlyos eljárási szabálysértést követett el a másodfokú bíróság azzal, hogy nem utasította az elsőfokú bíróságot új eljárásra, holott az első fokú ítélet olyan jogszabályon alapult, mely a perbeli egyezség megkötésekor még hatályban sem volt.

A felperes vonakodott attól, hogy az egyezséget jogfenntartással együtt fogadja el, és az alperes csak azzal tudta elérni az "értékelfogadó nyilatkozat" kiadását, hogy kérte a felperes vonakodása miatt a végrehajtási eljárás folytatását. 1992. május 4-én a földhivatal a végrehajtási jogot be is jegyezte. Az alperes 1992. június 1-jén nyújtott be az egyezségbe foglalt ingatlanok tulajdonjogának bejegyzése iránti kérelmet az illetékes földhivatalhoz, és a földhivatal "végrehajtási vétel" címén az alperes tulajdonjogát 1992. december 16-án jegyezte be. A Kft. felszámolási eljárása azonban már 1992. június 18-án megkezdődött, így az Ftvr. 17.§ (3) bekezdése alapján a végrehajtási eljárások felfüggesztésének lett volna helye. Az alperes azzal, hogy nem értesítette rosszhiszeműen a felszámolót a folyamatban lévő végrehajtásról, megsértette a társadalom által elismert általános erkölcsi normákat.

Jogszabálysértően állapította meg a másodfokú bíróság, hogy a felszámolás kezdő időpontjában az ingatlanok már nem képezték az adós tulajdonát, ugyanis a Ptk. 117.§ (3) bekezdése és 120.§-a értelmében ingatlan esetében csak az ingatlan-nyilvántartási bejegyzés keletkeztet tulajdonjogot. Mivel az alperes az ingatlanoknak 1992. június 18-án még nem volt a tulajdonosa, jogszabálysértően mulasztotta el bejelenteni az ingatlanokat a Kft. felszámolójának.

Senki nem tudhatja, hogy az alperes által elvont vagyon felszámolási vagyonná válása esetén a felperes vagyonhoz juthatott volna-e a felszámolás befejezésekor. Megalapozatlan és okszerűtlen ezért az a megállapítás, hogy mivel a felszámolási eljárás befejezésekor kielégítetlen hitelezői igények maradtak fenn, nem igazolható, hogy a felperes mint résztulajdonos a felszámolás befejezésével vagyonhoz juthatott volna. Ennek megállapításához a tényállás további tisztázására, az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására lett volna szükség.

Fentiekre tekintettel fennáll az okozati összefüggés az alperes jogellenes magatartása, a perbeli megállapodás megkötése és a felperes kára között.

A jogerős ítéletben írtakkal szemben a felperes nem hagyta jóvá az álképviselők eljárását, ily módon a perbeli megállapodás a Ptk. 205.§ (1) bekezdésének alkalmazásával létre nem jött megállapodásnak minősül. Az egyezségi ajánlat megtételének módja, illetve a számla aláírása nem értékelhető úgy, hogy a felperes jóváhagyta az álképviselők eljárását, mert az álképviselők az 1,100.000.000 Ft-os ajánlatnál fél milliárddal kisebb átadott értékben állapodtak meg az alperessel, emellett a kérdéses számlát a felperes utóbb, már a felszámolási eljárás folyamatban léte alatt írta alá. Az alperes egyébként a kiállított számla ÁFA tartalmát, - megszegve a megállapodást - meg sem fizette a Kft-nek, holott annak megfizetése esetén a hitelezők is nagyobb összeghez juthattak volna.

Ugyan a felperes "taggyűlési határozattal" kijelölte azokat a személyeket, akik a megállapodást a Kft. nevében aláírták, a kijelölésre feltételtől függően, a cégbírósi bejegyzés függvényében került sor, és mivel ez a feltétel nem következett be, a kijelölt személyeknek semmiféle jogosultságuk nem volt az 1992. február 14-ei egyezség aláírására. Az alperes bírta rá az aláírásra az álképviselőket, holott tudott arról, hogy a cégjegyzék szerint nem jogosultak a Kft. cégjegyzésére. A felperes az 1992. januári egyezségi ajánlat után már minden megállapodás-kötés előtt elzárkózott, nem akarta kivonni ugyanis a vagyont a felszámolás előtt a Kft-ből, tudva arról, hogy a fizetéseképtelenség megállapítására már 1992. január 29-én sor került.

A felperes fenntartotta azt az állítását, hogy az álképviselők meghatalmazással nem rendelkeztek, és ezzel kapcsolatban korábban előadott indokainak figyelembevételét kérte.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében kérte a jogerős ítélet hatályában való fenntartását.

A jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból nem jogsabálysértő.

Nem helytálló a felülvizsgálati kérelemnek az az állítása, hogy az alperes a perbeli megállapodás tárgyát képező ingatlanok

tulajdonjogának megszerzése során figyelmen kívül hagyta az Ftvr. 17.§ (3) bekezdésében írtakat és a Ptk. 117.§ (3) bekezdésének rendelkezéseit, s mulasztásos jogsértéseket követett el. Tény, hogy a Ptk. 117.§ (3) bekezdése értelmében ingatlan tulajdonjogának átruházásához az erre irányuló szerződésen vagy más jogcímen felül a tulajdonos változásnak az ingatlan-nyilvántartásba való bejegyzése is szükséges, 1992. június 18-áig pedig - a Kft. felszámolási eljárásának megindításáig - a bejegyzés még nem történt meg. Az adott esetben azonban nem ennek, hanem annak volt jelentősége, hogy az ingatlan-nyilvántartás szerint ekkor még a Kft. tulajdonát képező ingatlanok a felszámolás körébe tartozó vagyontárgynak minősültek-e. Az Ftv-nek - a Kft. felszámolása során irányadó - 3.§ (1) bekezdésének rendelkezése szerint a felszámolás körébe tartozik - egyebek mellett - a gazdálkodó szervezet minden vagyona, amellyel a felszámolási eljárás megindításakor rendelkezik. Kimondta az Ftvr., hogy a felszámolás közzétételével megszűnnek az alapító (létesítő) szervnek a gazdálkodó szervezet vagyonával és megszüntetésével kapcsolatos jogai, a gazdálkodó szervezet vagyonával kapcsolatos jogcselekményeket ez időponttól kezdődően csak a felszámoló tehet, a gazdálkodó szervezet ellen a felszámolási eljárás közzétételekor folyamatban lévő - a felszámolás körébe tartozó vagyonnal kapcsolatos - végrehajtási eljárásokat pedig fel kell függeszteni, és az iratokat a felszámolási eljárást lefolytató bíróságnak kell megküldeni. A végrehajtást kérő követelését tehát csak a felszámolási eljárás keretében, az Ftvr-ben meghatározott kielégítési sorrend alapján lehetett kielégíteni, az egyedi végrehajtási eljárás továbbfolytatásának pedig a felszámolás közzétételétől kezdődően nem lehetett helye (Ftvr. 16.§ (1) bekezdés, 17.§ (3) bekezdés). Az 1992. január 1-jével hatályba lépő 1991. évi IL. (Cstv.) törvény 38.§-ának (1) bekezdése ugyancsak kimondta, hogy az adós ellen a felszámolási eljárás közzétételekor folyamatban lévő - a felszámolás körébe tartozó vagyonnal kapcsolatos - végrehajtási eljárásokat fel kell függeszteni, és az iratokat meg kell küldeni a felszámolási eljárást lefolytató bíróságnak.

Az egyezség tárgyát képező ingatlanok azonban annak ellenére nem tartoztak a Kft. felszámolási eljárásának körébe, hogy azok tulajdonosa az ingatlan-nyilvántartás szerint 1992. június 18-án még a felperes volt. Az 1992. február 14-ei megállapodás aláírásával, illetve hatályba lépésével ugyanis a Kft-nek megszűnt az ingatlanok feletti rendelkezési joga, és egyidejűleg az alperesnek kötelmi igénye keletkezett arra, hogy tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezzék. Az ingatlanokat érintő végrehajtási eljárások tehát nem a felszámolási eljárás körébe tartozó vagyonnal voltak kapcsolatosak, ezért nem volt helye az Ftvr. 17.§ (3) bekezdésében írtak alkalmazásának sem. Ezt az álláspontot foglalta el a Legfelsőbb Bíróság a Cstv. 38.§ (1) bekezdésében írtakkal kapcsolatban meghozott, a BH 1997. évi számában 203. sorszám alatt közzétett eseti döntésében is.

Bár az ingatlan átruházásán alapuló tulajdonjog bejegyzése mind a Ptk., mind a jelen eljárásban irányadó, az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1972. évi 31. tvr. (Inytvr.) 6.§ (2) bekezdése alapján konstitutív hatályú, azaz a tulajdonjog csak a bejegyzés folytán, a bejegyzési aktussal jön létre, téves a felperesnek az az álláspontja, hogy az alperes csak 1992. december 16-án, azaz a bejegyzés napján szerezte meg a tulajdonjogot. A bejegyzés hatályának időpontját ugyanis nem a bejegyzés napja, hanem az határozta meg, hogy a tulajdonjog bejegyzésére irányuló kérelem mikor, azaz milyen rangsorban érkezett az ingatlan-nyilvántartási iktatóhoz (Inytvr. 19.§ (1) bek., KGD 1994/251., BH 2007/231.). Az így rögzült ranghely szerint alakul a visszamenőleges hatályú bejegyzés konkrét időpontja. Mindebből viszont az következik, hogy mivel jelen esetben az alperes már a Kft. felszámolási eljárásának kezdő időpontját megelőzően benyújtotta tulajdonjog bejegyzése iránti kérelmét, tulajdonjogának visszamenőleges hatályú bejegyzésével már az 1992. június 18-a előtti hatállyal megszerezte a bejegyzéssel a perbeli ingatlanok tulajdonjogát.

Mindezekre tekintettel azt kell megállapítani, hogy az alperes mulasztásos jogszabálysértése sem amiatt, mert elmulasztotta értesíteni a Kft. felszámolóját a folyamatban lévő végrehajtási eljárásról, sem azért, mert elmulasztotta a felszámolónak "bejelenteni" az ingatlanokat, nem merülhet fel. Megjegyzendő, hogy ilyen értesítési, bejelentési kötelezettsége az alperesnek, mint a felszámolás alatt álló cég szerződéses partnerének, egyébként sem volt a felszámoló felé, a felszámoló a közhiteles ingatlan-nyilvántartás adatai alapján egyébként is birtokába juthatott a szükséges információknak, magát a felperest pedig kifejezetten adatközlési kötelezettség terhelte, mint a felszámolás alatt álló Kft. törvényes képviselőjét.

A felperes maga csatolta 2006. június 16-án a Kft. 10/1990. számú határozatát, mely szerint ez a két személy 1991. október 22-től kezdődő hatállyal együttesen jogosult a cég jegyzésére, majd 2006. március 17-ei beadványában mindkettőjüket a megállapodás aláírására meghatalmazással rendelkező személyként jelölte meg. 2006. április 24-e meghallgatása során a felperes olyan "megbízottaknak" tekintette dr. K. M-t és K. A-t, akik a tartósan Oroszországban tartózkodó felperes helyett már 1991. végétől kezdődően részt vettek a cég operatív irányításában, és akik a Kft. képviselőjeként a felperes megbízása alapján és távollétében vettek részt az alperessel folytatott 1992. január 17-ei tárgyaláson.

A felperes által csatolt 10/1991. számú határozatot - melyet a felülvizsgálati kérelem a Kft. taggyűlési határozatának tekintett - bírósági határozat nem helyezte hatályon kívül, így az hatályos határozatnak minősül, melynek esetleges jogsértő volta jelen eljárásban nem vizsgálható. Megtámadás hiányában jelenleg is hatályban van az 1992. február 14-én megkötött megállapodás is. Mindebből az következik, hogy dr. K. M. és K. A. jogosultak voltak

a perbeli megállapodás aláírására a Kft. nevében. Figyelemmel arra, hogy a felperes tulajdonosként dr. K. M. és K. A. pedig ügyvezetőként írták alá a felperes nevében azt a Kft. nevében tett javaslatot, mely az alperes felé fennálló tartozás peren kívüli rendezésére vonatkozott, fel sem merülhet, hogy az alperesnek kétségbe kellett volna vonnia a megállapodást aláíró személyek képviselői jogosultságát és ennek elmulasztásával jogszabálysértően járt volna el.

Logikusan és okszerűen következtek az eljáró bíróságok a Kft. által 1992. június 17-én kiállított, a felperes által aláírt és az alpereshez 1992. július 20-án érkezett számla alapján is arra, hogy a felperes tudomásul vette és jóváhagyta a megállapodást aláíró két személy eljárását, valamint az eljárásuk folytán létrejött megállapodás módosítását is. A számlát kiállító Kft. nevében eljáró felperes ugyanis az 1992. február 14-ei megállapodás majd az abban foglalt értékek utólagos módosításának - leszállításának - 1992. május 19-ei tudomásul vétele alapján kérte 155,830.211 Ft ÁFA átutalását az alperestől arra alapítottnak, hogy a felperes csak 623,320.844 Ft átadott érték figyelembevételével jogosult hiteltörlesztés jóváírására. Maga a felülvizsgálati kérelem is állítja egyébként, hogy a felperes kezdeti vonakodás után utóbb elfogadta az 1992. február 14-ei megállapodást, és "értékelfogadó nyilatkozatot" is kiadott. A felperes az első fokú ítélet elleni fellebbezésében pedig úgy nyilatkozott, hogy "tudatában voltak a képviselőim annak is, hogy esetleges ellentmondás, vagy a feltételek el nem fogadása esetében a végrehajtó az eljárás keretében azonnal elveszi a cégem vagyonát", ez utóbbi nyilatkozat pedig nemcsak azt is bizonyítja, hogy a felperes a megállapodást aláíró személyeket - egyfajta elszólásként - képviselőknek tekintette, hanem azt is, hogy tisztában volt vele, milyen jelentősége lehet a kárenyhítés szempontjából a megállapodás megkötésének.

Nem jogszabálysértő a Legfelsőbb Bíróság következetes gyakorlatának megfelelő az eljáró bíróságoknak az az álláspontja, hogy harmadik személlyel szemben nem érvénytelen az a szerződés, melyet a kft. a törzstőke 1/4 részét meghaladó érték tekintetében úgy kötött meg, hogy annak a Gt. 183.§ (2) bekezdése által megkívánt jóváhagyása elmaradt (BH 2001/483., 2002/318.).

A perbeli jogvitában valóban nem volt helye a Hpt. alkalmazásának, és az is tény, hogy a Hpt. 70.§-a a pénzügyi intézmény prudens működésének olyan általános szabályát fogalmazta meg, melyet a korábbi vonatkozó jogszabályok, így sem az állami pénzügyekről szóló 1979. évi II. törvény, sem a 39/1984. (XI.5.) Korm. rendelet nem tartalmazott. Ugyanakkor helyesen hivatkozott az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében arra, hogy ezen utóbbi jogszabályok is lényegét tekintve a Hpt-ben írtakkal hasonló módon fogalmazták meg - a prudens működés kötelezettségének konkrét kimondása nélkül - a pénzügyintézettől elvárható magatartást, így e jogszabályok

alapján sem minősíthető jogellenesnek, hogy az alperes a Kft-vel kötött kölcsönszerződéseket szerződésszegésre hivatkozással - azonnali hatállyal - felmondta, majd ezen érvényes felmondást követően intézkedéseket tett a 6Kft-vel szemben fennálló követelésének behajtása iránt. A fentebb írtakból következően helyesen járt el a másodfokú bíróság, amikor az első fokú ítéletből mellőzte a Hpt. rendelkezéseire való hivatkozást, és az is helyénvaló volt, hogy szükségtelennek találta a Hpt-re való hivatkozás miatt az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését.

A Legfelsőbb Bíróság döntése a Pp. 275.§-ának (3) bekezdésén alapul. A felperes a Pp. 270.§ (1) bekezdése és a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles - pervesztességére tekintettel - megfizetni az alperes oldalán ügyvédi munkadíj formájában felmerült perköltséget, melynek mértékét a Legfelsőbb Bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (5)-(6) bekezdése alapján, a másodfokú ítéletben megjelöltekkel azonos, mérsékelt, de ÁFA-val növelt összegben állapította meg, és köteles az illetékeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére a Magyar Állam javára a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§-a (1) bekezdése alapján.

Budapest, 2007. szeptember 4.

**Salamonné Dr. Solymosi Ibolya s. k. a tanács elnöke,
Dr. Lőrincz Györgyné s. k. előadó-bíró,
Gyöngyösiné Dr. Gyügyei Klára s. k. bíró**

A kiadmány hitelélül:

(Hajdu Mihályné)
bíróági írnok